

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΩΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΦΥΛΗΣ

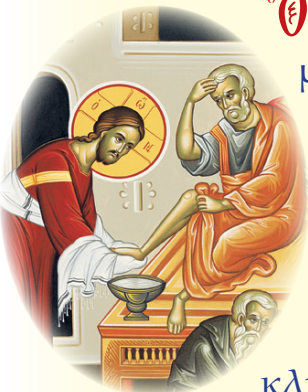

Μήνυμα

ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους

Θυσιαστικὴ Εὐθύνη – Σταυρικὴ Ἀγάπη Ἡ Ἐκκλησία ὡς Λαὸς Διακόνων

Σεβαστοὶ Συμπρεσβύτεροι καὶ Συνδιάκονοι·
Ἀγαπητὰ καὶ Εὐσεβῆ Τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας·

Ὅπως Σᾶς εἶναι γνωστὸν ἀπὸ παλαιότερο κείμενό μας, ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας ἀποφεύγει νὰ συσχηματίζεται μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἐπειδὴ ἐπιδιώκει τὴν **Ἐνότητα καὶ τὴν Εἰρήνην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**, ἀρνεῖται μὲ διάκρισι καὶ σοφία τὰ ρέοντα καὶ συνεχῶς ἀλλάζοντα πράγματα, δηλαδὴ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου.

Ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἔχει τὸ ἰδικό Της **Ἡμερολόγιο**, στὸ ὁποῖο ἔχει προσαρμοσθῆ τὸ **Ἑορτολόγιο** Της καὶ ἔχει ἐκκλησιοποιηθῆ, λεγόμενον πλέον **Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **Πολιτικὸ Ἡμερολόγιο**, τὸ ὁποῖο χρησιμοποιεῖται γιὰ τὶς ποικίλες ρέουσες κοινωνικὲς ἀνάγκες.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας λανθασμένως ἢ τέλος πάντων ἀπὸ συνήθεια καλεῖται **παλαιόν**. Ἐν τούτοις, τὸ **Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο**, μέσῳ τῆς συναφείας Του μὲ τὴν **Ἑορτολογικὴ καὶ Λειτουργικὴ Ζωὴ ἀνανεώνεται** συνεχῶς, εἶναι πάντοτε **νέον**, καὶ μάλιστα ὁλονὲν ἐμπλουτίζεται μὲ νέους Ἁγίους.

Εἶναι λοιπὸν ἐπόμενο, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας νὰ ἔχη καὶ τὴν ἰδική Της **Πρωτοχρονιά**, ἡ ὁποία εἶναι ἡ **1η Σεπτεμβρίου**. **Τὸ Ἔτος** τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ ὁ **Ἑορτολογικὸς Κύκλος** Αὐτῆς, κλείνει τὴν **31η Αὐγούστου**.

* * *

Σήμερα, μὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ **Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους**, στοὺς

Ἱεροῦς Ναοὺς τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία καὶ ὁ Μικρὸς Ἀγιασμός, ψάλλονται ὠραῖα προσευχητικὰ Τροπάρια, ὥστε νὰ εὐλογῆσῃ ἡ Ἁγία Τριάς τὴν νέα **Περίοδο**, νὰ ἀνανεώσῃ τὴν ἐν Χριστῷ Ζωή μας, στὴν προοπτικὴ νὰ ἀνακαινισθῇ-ἀγιασθῇ ἡ Κτίσις διὰ μέσου ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν.

Ὅχι μόνο οἱ κεχειροτονημένοι Ἱερεῖς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι οἱ Λαϊκοί, οἱ ὁποῖοι διὰ μέσου τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος, ἔγιναν **Βασιλείον Ἱεράτευμα, Βασιλεῖς καὶ Ἱερεῖς**, ὅλοι ἔχουν λάβει τὸ Χάρισμα νὰ καθαγιάζουν τὸν κόσμον.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ κεχρισμένος μάλιστα μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, εἶναι ὄν **δοξολογικόν, εὐχαριστιακόν, προσευχητικόν...** Τὸ σῶμά μας γίνεται Ναὸς τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἡ Λειτουργία προεκτείνεται μέσα στὴν ὑπαρξί μας καὶ ἡ ζωὴ μας γίνεται μία Λειτουργία...

Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Ἀγιασμός καὶ ἡ Ἀνακαίνισις τοῦ κόσμου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο σημαίνει, ὅτι ὅσο ἡ Λειτουργία ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ τεῖχη τοῦ Ναοῦ, ὅσο ἐπεκτείνουμε ἐμεῖς αὐτὴν καὶ τὴν συνεχίζουμε στὴν καθημερινότητα, τόσο ἐκτοπίζονται τὰ δαιμονικὰ καὶ βέβηλα στοιχεῖα τοῦ κόσμου.

Τελικά, ἡ οὐσία τῆς ἐν Χριστῷ Ζωῆς ταυτίζεται μὲ τὴν ἀέναη αὐτὴ ἐγκόσμια λειτουργία, τὴν ὁποία ἐπιτελοῦμε ὅλοι μαζὶ –συλλογικά, Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοί, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ναῶν...

Ὅντες ἅπαντες πρόσωπα λειτουργικά, **Ἔθνος Ἁγιον-Βασιλείον Ἱεράτευμα**, πορευόμεθα πρὸς τὴν **Βασιλεία** τῶν **Οὐρανῶν**, ἀγιαζόμενοι καὶ ἀγιάζοντες, φωτιζόμενοι καὶ φωτίζοντες, σωζόμενοι καὶ σώζοντες, ἀντλοῦντες **Ζωὴν** καὶ τὸ περισσὸν Αὐτῆς ἀπὸ τὸ ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν **Ἄρνιον τὸ Ἐσφαγμένον ἀπὸ Καταβολῆς Κόσμου...**

* * *

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, τῆς συλλογικῆς συμμετοχῆς μας μὲ **Εὐσπλαγχνῆ Ἀγάπη** στὸν Ἀγιασμό καὶ τὴν Σωτηρία τοῦ Κόσμου, ἐπιβεβαιώνεται ἡ φύσις τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς **Λαοῦ Διακόνων...** **Ὅλοι** διακονοῦμε, μὲ πρότυπο τὸν **Μοναδικὸ Διάκονό** μας Χριστό... **Ὅλοι** συμμετέχουμε στὸ **Μυστήριον τῆς Διακονίας Του...**

Ὁ Λαὸς τῶν Διακόνων δὲν ἀποτελεῖ μίαν ἀπρόσωπη μᾶζα... **Ἐκαστος** κεχρισμένος ἔχει καὶ τὸ ἰδικό του **Χάρισμα...** **Ὁ** Κύριός μας ἔχει ἐμπιστευθῆ σὲ κάθε **Διάκονο** τῆς ἐγκόσμιας λειτουργίας τὸ ἀνάλογο **τάλαντο**, τὸν μικρὸ ἢ μεγάλο **λίθο**, τὶς ὀλίγες ἢ

πολλές πέτρες που θα χρησιμοποιηθοῦν στὴν κατασκευὴ τοῦ **Μεγάλου Ναοῦ** τῆς **Ἀγιασμένης Κτίσεως** γιὰ τὴν ἀκατάπαυστη **Δοξολογία** τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Διακονία ὅμως σημαίνει **Εὐθύνη**... Σημαίνει, ὅτι τὸ **Χάρισμα**, τὸ ὁποῖο ὁ Κύριός μας τὸ ὀνομάζει **τάλαντο-μνᾶ-ἀργύριον**, δὲν πρέπει νὰ ἀμεληθῆ – νὰ ἀποκρυβῆ, νὰ κρυφθῆ «ἐν τῇ γῆ», νὰ φυλαχθῆ «ἀποκειμένον ἐν σουδαρίῳ»...

Ἡ ἐν Χριστῷ Ζωὴ ἔχει ἓναν θεϊκὸ δυναμισμό: νὰ καλλιεργοῦμε διαρκῶς τὸ ἐμπιστευθὲν τάλαντον καὶ νὰ τὸ πολλαπλασιάσουμε, προκειμένου νὰ προσφέρουμε αὐτὸ μὲ αἴσθημα **Εὐθύνης** στὸ θυσιαστήριον τῆς ἐγκόσμιας λειτουργίας πρὸς ἅγιον κόσμον τοῦ κόσμου.

Διακονία-Εὐθύνη... Θυσία-Σταυρός... Ὁ Αἰώνιος Διάκονός μας Χριστός, τὸ ἀπαράμιλλο Πρότυπο τῆς **Θυσιαστικῆς Εὐθύνης** καὶ τῆς **Σταυρικῆς Ἀγάπης**, σήμερα στὴν ἀπαρχὴ τοῦ **Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους**, ἀπευθύνεται ξεχωριστὰ στὸν κάθε συν-Υπεύθυνον καὶ συν-Διάκονό Του:

• «**Σὲ ἐπλασα** μὲ τὴν σφραγίδα τῆς **Εὐθύνης** μέσα σου... **Σοῦ** ἔχω ἐνσταλάξει μία **Εὐθύνη** πρὸς Ἐμένα καὶ πρὸς τοὺς Ἄλλους... **Ἐχω** ἐντυπώσει ἀπὸ τὴν Δημιουργία μέσα σου τὴν ἐμφυτὴ ὁρμὴ τῆς **Εὐθύνης** καὶ τὴν ἔχω ἀνανεώσει στὴν Ἐνσάρκωσί Μου... **Ἐνώπιόν** Σου ὁ **Ἄλλος** ἐμφανίζεται μὲ τὴν αἰώνια ἀξία, τὴν ὁποία ἔχει ἐνώπιόν Μου... **Ὁ** κάθε **Ἄλλος** ἔχει ἀνάγκη νὰ τὸν ὑπηρετήσης μὲ μία Ἀγάπη χωρὶς ὅρους, μὲ μία Ἀγάπη Σταυρικὴ... **Ὁ Ἄλλος** σοῦ ἀποκαλύπτεται ὡς τόπος καὶ ἀδιάψευστο σημεῖο τῆς Παρουσίας Μου... **Ἄς** περιζωσθῆς τὸ Λέντιον... **Ζῆσε** τὸ Μυστήριον τῆς Νίψεως τῶν ποδῶν τοῦ Ἀδελφοῦ σου... **Θὰ** εἶμαι μαζί σου καὶ **θὰ** αὐξάνω συνεχῶς τὴν ὁρμὴ τῆς **Εὐθύνης** μέσα σου... **Τῆς Εὐθύνης** πρὸς Ἐμένα καὶ πρὸς τοὺς Ἄλλους...».

Εἶθε ἡ **Σκέπη** τῆς **Θεοτόκου** καὶ ἡ **Δύναμις** τοῦ **Τιμίου Σταυροῦ**, διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ **Ἀειμνήστου Γέροντος, Πατρὸς καὶ Μητροπολίτου** μας **Κυπριανοῦ**, νὰ μᾶς προστατεύουν καὶ ἐνισχύουν στὸ ταξίδι τῆς **Θυσιαστικῆς Εὐθύνης** καὶ τῆς **Σταυρικῆς Ἀγάπης**.

Ελάχιστος ἐν Κυρίῳ Διάκονος

Ὁ Μητροπολίτης

Ὁ Ὡρωπὸς ἐξ Ἐπιφανίου Κυπριανοῦ

† ὁ Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός